

Arrest

nr. 53 496 van 20 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. COMER, die loco advocaat J. VANSPEYBROUCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 8 november 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 9 november 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 9 juni 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 9 juni 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Bubavec (gemeente Malishevë) en bent u Kosovaars staatsburger. Toen u tien à twaalf jaar oud was, was het in Kosovo oorlog. U beleefde een aantal gruwelijke ervaringen. Zo moest u samen met enkele andere kinderen op een dag een verloren gelopen koe zoeken. Tijdens uw zoektocht passeerde er een auto. Er stapten twee Serviërs uit de wagen en ze achtervolgden jullie. Toen jullie wegliepen, begonnen ze in de lucht te schieten. Daarop hielden jullie halt, werden jullie naar een open veld gebracht en werden jullie door hen beschoten. U bleef ongedeerd. Enige tijd later, wanneer het rustiger werd, keerde u naar huis terug. Twee dagen later verlieten u en uw vader ten gevolge van de oorlog jullie woning. Jullie liepen doelloos rond en op een gegeven moment kruisten jullie een plek waar er overal lijken lagen. Omwille van deze ervaringen kreeg u in 2000 voor het eerst psychologische problemen. Sindsdien bent u in behandeling. U consulteerde verschillende artsen. Vanaf 2003 ging u enkel nog naar een psychiater, bij wie u regelmatig op consultatie ging. In die periode werd u ook verschillende keren gehospitaliseerd. In de loop van 2008 zette u de behandeling stop gezien u zich niet beter voelde. Uw arts had u overigens aangeraden om naar het buitenland te gaan. Op 5 november 2009 vertrok u uiteindelijk naar België, waar u op 9 november 2009 asiel aanvraagde. U verklaarde niet meer naar Kosovo te kunnen terugkeren omdat u een rustige omgeving nodig hebt, waar u regelmatig naar de dokter kan gaan en waar u zich beter kan voelen. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart van UNMIK (tijdelijke VN-missie in Kosovo) uitgereikt op 16 augustus 2006 te Prishtinë; uw UNMIK-rijbewijs uitgereikt op 9 januari 2007; en twee Kosovaarse medische attesten d.d. 4 december 2009 en 19 april 2010 waaruit blijkt dat u aan PTSS of posttraumatische stressstoornis lijdt en dat u hiervoor van 30 juli 2003 tot 18 september 2008 behandeld werd.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u sinds 2000 tot 2008 voor PTSS in Kosovo behandeld werd. Hoewel u sinds 2003 gedurende vijf jaar bij dezelfde geneesheer behandeld werd, kon u immers niet eens spontaan noch de naam van deze geneesheer noch de naam van het centrum waarin hij werkte geven. Voorts kende u evenmin de naam van de door u beweerde ziekte en wist u niet welke medicatie u voorgeschreven werd (CGVS, p. 7-9; p.11). Van iemand die beweert gedurende vijf jaar intensief door dezelfde geneesheer behandeld te zijn kan echter redelijkerwijs aangenomen worden dat hij toch minstens de naam van zijn arts, de ziekte waaraan hij zou lijden en de ingenomen medicatie kent. Verder is het hoogst bevreemdend dat deze arts, die u uitdrukkelijk aangeraden zou hebben om naar België te gaan voor een betere behandeling, u niet meegedeeld zou hebben welke psychiaters en ziekenhuizen in België inzake uw psychomedische problematiek gereputeerd zijn (CGVS, p.8). Het is evenwel weinig geloofwaardig dat een arts die u aanraadt om voor behandeling naar het buitenland te reizen dit zou doen zonder ook specifiek instellingen en/of psychiaters te vernoemen waar u voor uw behandeling zou terecht kunnen. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van de volgens u (falende) medische behandeling voor PTSS in Kosovo.

Betreffende het door u neergelegde Kosovaarse medisch attest d.d. 4 december 2009 dient er voorts op gewezen te worden dat dit dateert van ruim een jaar na de beëindiging van uw medische/psychische behandeling op 18 september 2008 en dat u toen reeds in België verbleef. Gezien er redelijkerwijze van iemand die gedurende een achttal jaar in zijn land van herkomst intensief opgevolgd werd en er eveneens medicatie nam, verwacht kan worden dat hij meer schriftelijke bewijzen kan neerleggen dan dit medisch attest afgeleverd geruime tijd na het stopzetten van de behandeling, werden er tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal bijkomende stukken gevraagd ter staving van uw intensieve behandeling in Kosovo. Zo werd er onder meer gevraagd uw verschillende hospitalisaties en uw psychomedische behandeling van 2000 tot 2003 aan te tonen (CGVS, p.8-9; p.12). U kreeg hiervoor tien werkdagen de tijd. Hierop legde u nog een medisch attest d.d. 19 april 2010 neer. Ook wat dit attest betreft dient er opnieuw opgemerkt te worden dat dit ruim anderhalf jaar na de stopzetting van uw behandeling geschreven werd. Er dient echter vastgesteld te worden dat u tot op heden – hoewel de termijn reeds geruime tijd verstreken is – geen enkel bewijsstuk daterend van de periode waarin u daadwerkelijk behandeld werd noch enig bewijsstuk van uw verschillende hospitalisaties heeft voorgelegd. U heeft evenmin een plausibele verklaring meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan. Er kan nochtans van een asielzoeker worden verwacht dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas

enigszins kunnen staven. Dit ontbreken van overtuigende bewijsstukken ter staving van uw medische behandeling in Kosovo ondermijnt dan ook opnieuw de geloofwaardigheid van de door u beweerde (falende) behandeling voor PTSS in Kosovo.

Hoe dan ook heeft u niet aannemelijk gemaakt bij een eventuele terugkeer naar Kosovo daar niet langer medische hulp te kunnen krijgen voor de door u aangehaalde psychische problemen, temeer daar uit uw verklaringen en de door u neergelegde Kosovaarse medische attesten blijkt dat, voor zover er nog geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde behandeling in Kosovo, u er zich in het verleden heeft kunnen wenden tot de medische hulpverlening voor de door u aangehaalde psycho-medische problemen. In dit verband verklaarde u overigens dat de behandeling en de medicatie die u in Kosovo kreeg op bepaalde momenten hielp (CGVS, p.11). Bovendien verklaarde u in België nog steeds geen psychische hulp gehad te hebben, omdat noch u noch uw sociaal assistente een psycholoog voor u konden vinden. Nochtans verblijft u hier al verschillende maanden (CGVS, p.10). Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt waarom u om tot een genezing van het door u beweerde trauma te komen niet langer bij de Kosovaarse gezondheidsdiensten terecht zou kunnen.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteitskaart en rijbewijs bevestigen enkel uw identiteit en nationaliteit, waaraan in deze beslissing niet wordt getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheids-, het evenredigheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker uit kritiek op de verschillende overwegingen uit de bestreden beslissing. Tegen het argument van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker niet eens spontaan de naam kan geven van de geneesheer die hem vijf jaar behandeld heeft, noch de naam van het centrum waar deze werkte en evenmin de naam van de medicatie die hij nam, voert verzoeker aan dat hij twee duidelijke medische attesten heeft voorgelegd die al deze gegevens bevatten. Verzoeker bevestigt tevens dat zijn behandelende psychiater hem meedeelde dat er in Kosovo geen betere behandeling mogelijk was en de enige oplossing erin bestond naar het buitenland te trekken in de hoop daar een adequate therapie te vinden. Volgens verzoeker zijn de onduidelijkheden te wijten aan communicatie- en vertalingsproblemen, aan zenuwachtigheid en aan het feit dat verzoeker zich wegens zijn trauma bepaalde zaken niet kan herinneren. Het attest spreekt volgens verzoeker voor zich. De aangehaalde omissies zijn, zo beweert verzoeker, niet van die aard dat er prima facie geen geloof meer kan worden gehecht aan zijn asielrelaas. Deze elementen dienen te worden bekeken in het licht van het gehele dossier. Nog volgens verzoeker werd door de commissaris-generaal onvoldoende rekening gehouden met de neergelegde stukken en beperkt hij zich tot de stelling dat geen bewijsstukken werden voorgelegd daterend uit de periode waarin verzoeker daadwerkelijk behandeld werd. Er wordt niet overgegaan tot een analyse van de authenticiteit of de inhoud van de stukken. Het feit dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België nog geen medische hulp heeft kunnen vinden voor zijn psychiatrische problemen is enkel en alleen te wijten aan het feit dat hij in België op heden niet over financiële middelen beschikt. Verzoeker voelt zich bovendien veel beter in België dan in Kosovo vermits hij hier geen plaatsen aantreft of personen ontmoet die hem aan de gruwel doen terugdenken. Volgens verzoeker is het niet absoluut noodzakelijk om materiële bewijsstukken te verschaffen om politiek asiel te verkrijgen. Verzoeker heeft echter wel degelijk actie ondernomen en zijn vader gecontacteerd om de medische bewijsstukken aan het Commissariaat-generaal over te kunnen maken. Het feit dat verzoeker zich in Kosovo in zeldzame periodes ook even beter voelde, betekent uiteraard niet dat verzoeker geen chronische posttraumatische stress zou hebben opgelopen.

Volgens verzoeker werden de in het middel aangevoerde rechtsbeginselen geschonden omdat er door de verwerende partij geen rekening werd gehouden met het asielverhaal zelf, de motiveringen en de stukken van verzoeker en deze informatie zomaar werd genegeerd.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 1, A, (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen en de artikelen 48/3 en 52 juncto artikel 62 van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker beschrijft dat de medische problematieken verband houden met de criteria uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. De ernstige schade bestaat uit een ontoereikende medische behandeling en hierdoor een verslechtering van de medische problemen in hoofde van verzoeker.

Verzoeker stelt in ondergeschikte orde in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet op grond van de bedreiging voor het leven of de persoon van een burger in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Volgens verzoeker blijkt uit de memorie van toelichting dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land *“aangezien de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu”*.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De door verzoeker aangegeven redenen om zijn land te verlaten, zijnde een betere verzorging voor de trauma's en depressies die hij in de oorlog in 1999 heeft opgelopen (stuk 10, Vragenlijst, p. 2), valt als dusdanig buiten het toepassingsgebied van vernoemd verdrag.

2.4. Uit de medische attesten die verzoeker had neergelegd, zou inderdaad kunnen worden afgeleid dat hij mogelijk lijdt aan posttraumatische stress. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt echter dat verzoeker om één van de redenen vervat in het Vluchtelingenverdrag geen of onvoldoende toegang had tot de medische voorzieningen in zijn land van herkomst. Verzoeker tast trouwens zelf in het duister over de redenen waarom hij in Kosovo niet naar behoren zou kunnen geholpen worden (stuk 5, gehoorverslag CGVS 16/04/2010, p. 5).

2.5. De Raad wenst te benadrukken dat verzoeker voor de beoordeling van zijn medische problemen in het licht van de subsidiaire bescherming een aanvraag moet indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: *“(…) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling in tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)”* (Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St., Kamer, 2005-2006, p. 9-10*). Hieruit blijkt overduidelijk dat verzoeker zich van de verkeerde procedure bedient om het adequaat karakter van de (toegang tot) behandeling van zijn medische problemen te laten beoordelen. De Raad stelt bijgevolg vast dat de kritiek die verzoeker uit op de beoordeling van zijn verklaringen door de commissaris-generaal en de bewijsstukken over zijn medische problemen die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt, in het kader van deze procedure volledig irrelevant zijn.

2.6. In zijn verzoekschrift oppert verzoeker in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat verzoeker hierbij niet

verder komt dan de mededeling dat er geen individueel karakter moet worden aangetoond, maar hij blijft volstrekt in gebreke aan te tonen dat er in zijn land van herkomst een situatie van willekeurig geweld heerst in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoekers bewering mist dan ook elke grondslag.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking genomen worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter,

Dhr. M. GEES ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. GEES

F. TAMBORIJN